

gyermetegen kereplón és dudán
továbbítják, mit ős-Beethovenék
szarvasbőgéséből máig kiszűrte a lég,
hordozzák... tél-konfettit szór a szél.
Pedig a múlt még latinul beszél:
a lelátón felejtett fegyverek ---
Kísértetek! hazakísértetek.

MÍNUSZ KÖRBEN

Már fél hat volna? Félheted,
ha megérted a félhatot.
Ugyan honnan is tudhatod,
eddig ki mennyit érhetett?
Inflációtól félhetek:
eddig is voltak fél hatok,
megszokott, biztos fél hatod
nekik ma megér fél hetet,
s nem engednek több félhatot!
...Csak héttől hatig élhetek.

Kányádi Sándor

DALOCSKA

sziszegő szerelem
novemberi eső
kihűlt ölelések
szalmáján neszező

megállt az éjszaka
fordulni nem akar
minden-egy percével
csontomig kitakar

1973

NYOLC SOR

arcom föléd hajlik még egyszer
ha majd a tengert hallgatod
mosolyod gyolcsában temess el
mikor a szemed rám csukod

1971

(ugyanaz dűrban, későbbbről)

akár a profi gyilkosok
nyomot ne hagyj úgy ölj meg engem
a tettes kiléte titok
legyen örökre ismeretlen

ÖT KÖRÖMVERS EGYAZON TÉMÁRA

*K. E. barátomnak
egy beszélgetés emlékéül*

van még egy bátor (?)
lehetőség előbbre
hozni a véget

*

megalázkodni
vénen se szeretnék ha
eddig kibírtam

*

dőljön a test a
lélek alól ki ha nem
bírja a vágót

*

méltó hajlékba
tüzet irgalmas villám
villantson végül

*

irgalom az is
ha nem veled ásatják
huszadik század

Budapest, 1997. november 2.

NOVELLAPÁLYÁZAT

Bán Zoltán András

KOTÁNYI FŐHADNAGY

„Több millió forint értékű bélyeggyűjteményt találtak egy budapesti szeméttelenen.”

(Tudósítónktól)

1956. október végének egyik késő délutánján Kotányi főhadnagy vagy ahogy kollégái nevezték, a szép Koti, akit az egyre több államvédelmi aggodalmat okozó zavargások miatt oly váratlanul vezényeltek vissza a fővárosba, hogy sem táviratozni, sem hazatelefonálni nem maradt ideje, s ezért, mielőtt a budapesti szolgálatot átvette volna, röpke üdvözlő csókra felugrott még a feleségéhez, ám a szerencsés vagy sokkal inkább szerencsétlen véletlennek köszönhetően a leengedett redőnyök mélyén heverő lakásban, pontosabban a hálósobában, még pontosabban a hálósobában terpeszkedő ágyon rajtakapta az asszonyt egyik magasabb rangú felettesével, a Központban közutálatnak örvendő Komocsár alezredessel, így aztán az őrjöngő Kotányi főhadnagy másodsor is felemelte szolgálati fegyverét, hogy ezúttal a feleségére célozva húzza meg a ravaszt, miután korábban egyetlen jól irányzott lövéssel végzett az asszonya körül már régóta legyeskedő alezredessel, aki szétrobbant koponyával ott feküdt a szoba padlóján vérrel és agyvelőcafatokkal, továbbá a saját ürülékével szennyezve a gyönyörű perzsaszőnyeget, amelyet a fiatal pár két évvel ezelőtt kapott nászajándékba a főhadnagy közvetlen előljárójától, a szenvedélyes bélyeggyűjtő hírében álló Binda őrnagytól. Az asszony, aki a keresztségben huszonöt évvel ezelőtt az Anna nevet kapta, viruló szépsége teljes pompájában, kibontott, csaknem a derekáig leomló hollófekete hajjal, fedetlenül hullámzó kebellel, a beteljesületlen kéjtől, valamint az undortól és a félelemtől szétzilálódott arccal térdelt a féltékenységtől és a megalázottságtól szinte esztét veszített főhadnagy lába előtt, míg napbarnított karját kegyelemért esdekelve nyújtotta férje felé, ám valószínűleg mindhiába könyörgött volna, ha ebben a pillanatban az utca túloldaláról száz ostorként felcsapó irtózatos dőrej nem riasztja fel Kotányit eszelős révületéből. Az ablakhoz rohantak mindketten, a főhadnagy gyors mozdulatokkal felrántotta a redőnyt, kitérte a táblákat, és ekkor mintha színházban találták volna magukat: a kör-